

Αυτοβιογραφική τριλογία

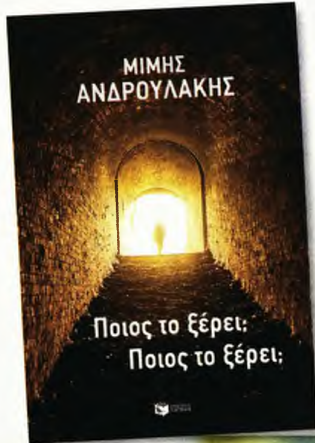
ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Του **BANDY ΜΠΑΤΙΑ**
th.moriatis@realnews.gr

Ο Μίμης Ανδρουλάκης επιστρέφει με το τρίτο βιβλίο της αυτοβιογραφικής του τριλογίας, «Ποιος το ξέρει; Ποιος το ξέρει;», επικεφαλής μια κατάδυση στα ταραγμένα νερά της ελληνικής και παγκόσμιας πολιτικής σκηνής, από τα τέλη της δεκαετίας του '90 έως το ξέσπασμα της ελληνικής κρίσης. Με την οξυδέρκεια του αναλυτή, την ευαισθησία του συγγραφέα και την τόλμη του ανθρώπου που έζησε από μέσα τα γεγονότα, ο Μ. Ανδρουλάκης φωτίζει τα πρόσωπα, τις αποφάσεις, τις παρασκηνιακές διεργασίες και τις ψυχολογικές διακυμάνσεις που οδήγησαν τη χώρα στο χείλος του γκρεμού.

Το βιβλίο «Ποιος το ξέρει; Ποιος το ξέρει;» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη, η οποία αποσπάσματα παρουσιάζει σήμερα η Realnews, δεν αποτελεί απλώς μια ιστορική καταγραφή. Είναι μια ανατομία των ψυχολογικών μηχανισμών, των παθών, των συμπεράσεων, των λαθών, των «αυτοσειβεταρισμένων προ-

ναδικό πλεονέκτημα: Να γνωρίζει σε βάθος τους πρωταγωνιστές, να έχει βιώσει από μέσα τα γεγονότα και να διαθέτει την πνευματική και διανοητική ανεξαρτησία, ώστε να τα ερμηνεύει με τρόπο κριτικό και εμβριθή. Η τριλογία αυτή δεν είναι απλώς μια αυτοβιογραφία, αλλά μια σπάνια μαρτυρία για την Ιστορία, όπως αυτή διαμορφώθηκε από την ανθρώπινη βούληση αλλά και από την ασάρατη δύναμη των περιστάσεων, την «κρυφή» γραφή της μοίρας που, όπως λέει ο ίδιος ο συγγραφέας, παραμένει ερωτηματική.

Το ΠΑΣΟΚ επί μνημονίου

«Καλά, οι βουλευτές δεν είχατε ενημερωθεί». Για τις διεργασίες σχετικά με την αναδιάρθρωση; Ποτέ! Ήταν ταμπού. Ασε που οι Παπ-εϊκαν υποθέτουν την ανοσία του Τρισεπί ο Ντοβλί έκοψε τον δρόμο της Ελλάδας προς τις αγορές. Η ενημέρωση μπορούσε να γίνει εμμέσως, με ασφαλή τρόπο. Χρησιζόταν προσοχή. Όταν ένα λαμπάκι του Σπιδάρα έγραφε πως στο τρίμη-

κυβέρνησή του στη διαχείριση της χρεοκοπίας. Οι «σοφοί του πολέμου» λένε πως η μάχη έχει κριθεί προτού τα αντίπαλα στρατεύματα εμφανιστούν στο πεδίο της μάχης. Χάνει από τα αποδυτήρια».

Η συνάντηση με τον Μπισσοτάκι

«Ας τα αφήσουμε αυτά. Τι βλέπεις». «Είλικρινά, πρόεδρε, δεν ξέρω τι έχει στο μυαλό του ο Σαμαράς». «Πράμα δεν έχει, πράμα», μονολογεί. «Ζήληψε την Ιρλανδία και προσηγγίλετε πανηγυρικά: Τέρμα η τράικα, τέρμα τα μνημόνια. Θα κλείσει η διαπραγμάτευση με τους Θεσμούς ή θα τα αφήσει όλα μετέωρα;». «Πράμα δεν θα κάνει, δεν τον ξέρεις». «Κι ο ανασχηματισμός της κυβέρνησής του ακατανόητος». «Τι βλέπεις για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Εσύ κι οι άλλοι ανεξάρτητοι ή θα κάνετε;».

«Είμαι για την Αλέγκρα... Είχα την εντύπωση πως οι Σαμαράς - Βενιζέλος θα έπαιρναν συναινετικές πρωτοβουλίες για να εκλεγεί τον Μάρτιο Πρόεδρος ευρύτατης αποχής, προερχόμενος κατά την παράδοση, από τη μη κυβερνητική παράταξη». «Πράμα δεν θα κάμουν, πράμα». «Μα, λέγαμε για τον Κουβέλη!». «Τον

Μια βουτιά στο σκοτεινό πηγάδι της πρόσφατης Ιστορίας

Ο Μίμης Ανδρουλάκης στο νέο βιβλίο του με τίτλο «Ποιος το ξέρει; Ποιος το ξέρει;» καταγράφει τα «ταραγμένα νερά» της ελληνικής και παγκόσμιας πολιτικής σκηνής από τα τέλη της δεκαετίας του '90 έως το ξέσπασμα της ελληνικής κρίσης

φτειών» που οδηγούν σε αδιέξοδα και καταστροφές. Μέσα από τη ματιά του Ανδρουλάκη, οι ηγέτες δεν είναι απλώς σύμβολα ή πολιτικοαυτόματα, αλλά άνθρωποι με αδυναμίες, εμμονές, φόβους και ελπίδες, που επηρεάζονται από το περιβάλλον τους, από τυχαία συμβάντα, από τις «μυούρες χίρες» (όπως τις ονομάζει) της πολιτικής και από την ίδια τους την ψυχοσύνθεση.

Είναι ενδιαφέρον πως ο συγγραφέας μέσα από τα βιώματά του αναλύει τη σύγχρονη πολιτική Ιστορία της χώρας. Οι κυβερνήσεις του Γιώργου Παπανδρέου, του Κώστα Καραμανλή, του Αντώνη Σαμαρά και του Αλέξη Τσίπρα και οι σημαντικές αποφάσεις που ελήφθησαν πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τα μνημονιακά χρόνια έρχονται στο επίκεντρο των σελίδων του βιβλίου. Πάντα με μια μυθιστορηματική διάθεση αλλά και με μεγάλη δόση αλήθειας, ο Μ. Ανδρουλάκης επιτυγχάνει να κάνει τη σκληρή πραγματικότητα μια ευανάγνωστη ιστορία.

Αλλιώς, η πολιτική παρουσία του στο κοινό, στην πολιτική, στη δημοσιογραφία, αλλά και στη λογοτεχνία, τού έχει προσφέρει ένα μο-

ρο του Πάσχα (2011) η ελληνική κυβέρνηση θα έκανε αναδιάρθρωση, προκλήθηκε θόρυβος, τα spreads εκτινάχθηκαν. Στους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ έλεγαν: «Ψηφίστε και τα νέα μέτρα λιτότητας», ξανά και ξανά, «για να συνεχιστεί η χρηματοδότηση της χώρας». Δεν τους έδιναν καμία προοπτική, ενώ αυτοί ένιωθαν το αδιέξοδο. Ήταν φυσικό κάποια στιγμή να εξεγερθούν. Και αυτό συνέβη το πρώτο δεκάημερο του Ιουνίου. Ο Παπακωνσταντίνου έγινε αλεξίκεραυτο του Παπανδρέου και εκτελέστηκε πολιτικά».

Για το «Λεφτά υπάρχουν»

«Σύνδεσμάς της με τον πρόεδρο και το Πολιτικό Συμβούλιο, η Βάσω Παπανδρέου. Η Βάσω ήταν μια ικανή γυναίκα, αλλά αντιπροσώπευε μια άλλη εποχή στα οικονομικά, του '80, είχε κάποια ακαμψία και λειτουργούσε προς τους καθηγητές οικονομολόγους ως υπερωλογός προς υφιστάμενους τεχνοκράτες. Περιόριζε έτσι το εύρος των συζητήσεων στα τρέχοντα, τα «πρακτικά», και, το κυριότερο, δεν μπορούσε να έχει, εύλογα, και την καλύτερη χημεία με τον πρόεδρο, ώστε να του μεταβιβάσει τους προβληματισμούς. Το χειρότερο, η ρήξη Παπανδρέου - Σημίτη θα συμπαινούσε και τον ρόλο αυτής της ομάδας και το προεδρικό κέντρο οικονομικής πολιτικής θα μετατοπιζόταν στους Αμερικανούς νομπελίστες, στον Βαρουφάκη για λίγο, στη Λούκα Κατσέλη κ.ά. Δηλαδή: Λεφτά υπάρχουν. Μια ασάρατη Fed θα έκοβε χρήμα.

Γελώ: Ο μόνος αποτυχών από την ομάδα αυτή των «σοφών» είμαι εγώ. Όλοι οι υπόλοιποι αναδείχθηκαν διαχρονικοί κορυφαίοι τραπεζίτες.

Ανεξάρτητα από άλλες αξιολογήσεις η ομάδα αυτή, αν μη τι άλλο, θα προστάτευε τον πρόεδρο και τον πολιτικό χώρο από την αναγγελία μιας ανέμελης εκπετατικής πολιτικής: Λεφτά υπάρχουν, που απονομιμοποιούσε εξαρχής των

κοροϊδεύουν. Πράμα».

Σκέφτηκα ότι ο πρόεδρος είναι προκατειλημμένος με τον Σαμαρά, τον άνθρωπο που έριξε την κυβέρνηση του. Με ύψος σοβάρ, διάθεση όμως πειρακτική, προσπαθώ να τον κουρνιαχτώ: «Πρόεδρε, μεταξύ μας, εδώ στο αριστερό τσεπάκι του σασκαίου μου έχω φυλαγμένη μια «σφαίρα» από το '93 για τον Αντώνη και δεν ξέρω τι να την κάνω. Να τη ρίξω ή όχι;».

«Με την ευχή μου!». Με κ στα κρητικά η ευχή του, όπως πριν είπε «πράμα», δηλαδή «τίποτα». Το υποσυνείδητο μιλά τη γενεθλιο διάλεκτο. Ντράπηκα που εκμείεσσα μια τόσο καταγορηματική δήλωση και πήγα λίγο να νερώσω το νόημα της.

«Βέβαια, πρόεδρε, έχω έναν φόβο μην τα μπλέξει ο Τσίπρας και βρεθούμε, ακούσια έστω, εκτός ευρωζώνης».

«Μη φοβάσαι, πράμα δεν θα κάμει απ' αυτά που λέει. Δεν είναι αυτός που δείχνει. Ήξερα το σόι του. Ο πατέρας κι ο μπάμπας του ήρθαν το '64 με σημείωμα του Αντώνη Λιβάνη να τους βοηθήσει στις εργολαβικές τους δουλειές στην Κρήτη. Μετά ήρθαν σε μας». (Ενωόσε το ΦΙΔΗΚ).